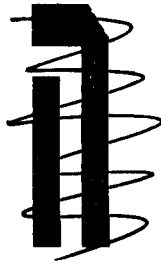

הוא אומר שאיננו צוב, רק מוראג מאוד. כמוכן העי מוק. ארבע־חמש שנים עד שהמזרח התיכון יגורען ומי תברד שתהליך השלום אינו מה שחשבנו. מתברר שהפרטנר הפלשתיני אינו מה שחשבנו. ממשלת האח' דות משותקת, לא עושה ולא מסוגלת לעשות דבר. השמאל מסרב לערוך חשבון נפש; הימין מסרב ללכת לאיושהו פתרון. כך שבינתיים, בתוך הוואקום הזה, ערפאת הולך ומחזיר אותנו אל שנות השבעים; שרון אל שנות החמישים. ואפילו כאן, במקום מגוריו בכפר סבא, כבר שומעים בלילות יריות. כל לילה, כמעט כל הלילה, שומעים בחצר הבית יריות.

שלמה בן עמי גם איננו שמח במיוחד. אליק רון השלים זה עתה את ערותו בוועדת אור וכבר רצות על המסך תמונות הפריימריס בעבודה. בן עמי עצמו נפקד מהן. אך גם כאשר הטלפון מצלצל ועל הקו חוייר סולאנה מהאיחוד האירופי - שר החוץ לשעבר מייעץ לו בספרדית שוטפת בנוגע לרעיון כלשהו שאולי יקדם הבנה כלשהי - אי אפשר לה שתחרר מהתחושה ששלמה בן עמי מכונס עכשיו עם עצמו, עם הרהודיו וחשבונותיו. בעזרת ערימת המסמכים הגבוהה שהוא מביא מן החרד הסמוך הוא מנסה להסביר מה בעצם קרה פה. מה השתבש.

החולצה הקיצית שהוא לובש היא חולצת קמפ דיוויד. מעין חולצת קייטנה אמי ריקאית של מחנה קיץ לא מוצלח במיוחד. אבל הטענה החוזרת של מי שהיה נציגו של ראש ממשלת ישראל בשיחות השלום היא שקמפ דיוויד אינו העיקר. שמי שבני

חר להתמקד בקמפ דיוויד לא מתחיל להבין את העניין. כי השבועיים ההם במרילנר שריתקו את תשומת לבו של העולם, אינם אלא חלק אחד בפאזל הגדול מאוד של הניסיון לפצח את הסכסוך. הניסיון הכושל של אהוד ברק ושל לפצח את הקוד הג' נטי של הסכסוך.

הקסם הישן של בן עמי לא פג. כאשר הוא מרוחק משהו מהמתחים הגבוהים של שדרה, הוא נינוח, וחייכן, בעל הומור כובש לב. ניתוחיו מורכבים ומעמיקים. הקשי ריו רב לשוניים ורב תרבותיים. וכשהוא מרכיב על אפו את משקפי הקריאה שלו ומי תחיל לקרוא מתוך פנקסי היומן שניהל בימים הגודליים ההם, הוא נראה כמי שבאמת מנסה להבין. מי שמנסה להיישיר מבט אל העובדות ולהתחיל להבין.

הה באמת קרה בקמפ דיוויד? איך נפח תהליך השלום את נשמתו? שלמה בן עמי, אז שר החוץ, ניהל יומן מפורט של הוועידה ובפעם הראשונה הוא פותח את הקופסה השחורה המתעדת את ההתרסקות הקטלנית שהחלה בשטוקהולם, החשיכה במרילנד, הושלמה בטאבה, ומהדהדת מדי יום בערי ישראל

בן עמי. קמפ דיוויד אינו העיקר

והגדה. הסיפור המלא של מסע הנפל אל תום הסכסוך, כולל כל הוויתורים הישראליים וחפת הנוסיגה שנתנה לפלשתינאים כ־100% מהשטח - ונדחתה. הם רצו גם את כוכב יאיר

א ר י ש ב י ט

אחד-אחד פרחו הגוזלים מקנו של אבא לקנן בצמרות אחרות, במקומות אחרים. בהגיע אחותי לפרקה כבר נותרנו, מכל משפחתנו הגדולה בכפר-תבור, שלוש נפשות בלבד : אבא, אחותי ואני. ארבעת אחי יצאו למרחקים לבנות להם בתים משלהם, וביתנו אנו בכפר, נעשה פתאום גדול מאד, גדול מדי. משה, הבכור, עקר לחיפה שבה התגורר עד יומו האחרון. הוא היה פאר המשפחה ומקור גאוותנו של אבי גם כשהיה בבית, גם כאשר שירת, כקצין, בצבא התורכי, או כאשר נתקבל לעבודה ברכבת והיה הפקיד היהודי הבכיר ביותר בהנהלתה, ועם כינונה של המדינה — מנהל רכבת ישראל. היה מהיחידים שזכו בעיטור בריטי "חבר האימפריה הבריטית" (M.B.E). אילו ידעו על פעולותיו בהגנה ספק אם היה זוכה בתואר-כבוד זה. מרדכי פנה לבנימינה, הקים בה את ביתו ובה הוא מתגורר גם עתה. יותר מכולנו מגלם הוא בעינינו את דמותו של אבא ; ובו — במרדכי, ראה אבי את ממשיך דרכו האמיתי, את האיכר-החוואי שמשקו גדול ומסור עף. צבי עקר לנתניה ונמנה עם מיסדיה של מושבת הפרדסים היפה. ואליאב בנה אף הוא את ביתו בחיפה ויותר מכולנו דמה בהליכותיו ובחיצוניותו לאמנו. עד יומו האחרון מילא את תפקיד האבן השואבת של המשפחה, מאחדה ומלכדה : הוא הוא שדאג תמיד לקיים את הקשר בין האחים, שקד על הכינוסים המשפחתיים, זכר והזכיר לכולנו ימי-הולדת, ימי-נישואים וימי-זכרון, ואם כי נמנה עם צעירי הבנים, שימש ציר ומרכז לשבט אחר מות הורינו.